

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 11619/2015
Дана 03.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... бр. ..., коју заступа Зоран М. Живановић адвокат из Београда, улица Светозара Марковића број 14, поднетој против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења број: 351-453/15-ГВ од 16.06.2015. године, у предмету грађевинском, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ... бр. ..., кога заступа Стојаковић М. Јовица, адвокат из Београда, улица Владислава Бајчевића број 25, В.В. из ..., ... бр. ... и Г.Г. из ..., ... бр. ..., које обе заступају адвокати Синиша Николић и Јелена Максимовић из Београда, Кнегиње Зорке 2/6, након одржане усмене јавне расправе дана 01.11.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 03.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. из ..., да туженом Градском већу Града Београда надокнади трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. из ..., да заинтересованом лицу Б.Б. Из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

V ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. из ... да заинтересованим лицима В.В. и Г.Г. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 43.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље А.А. из ..., изјављена на решење Секретаријата за послове легализације објеката Градске управе града Београда XXXI -10 број: 351.21-7715/2014 од 06.03.2015. године. Ожалбеним решењем од 06.03.2015. године, одбијен је захтев А.А. из ... за накнадно издавање грађевинске и

употребне дозволе за изведене радове на изградњи пословно-стамбеног објекта спратности П+1+Пк, површине П=455,37м² у улици ... број ..., у ..., на кат. парцелама ..., ..., ... КО ..., као неоснован.

Тужбом, поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 05.08.2015. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да је у вези са захтевом за легализацију, који је поднела 2003. године, Уставни суд донео одлуку којом је утврдио да одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи нису у сагласности са Уставом, по ком основу је тражила измену појединачних аката који су претходно донети по њеном захтеву. Истиче да по том захтеву није посебно одлучено, иако сматра да би таква одлука била повољнија за тужилу, већ да се чекало доношење прописа који ће бити неповољнији. Даље наводи да је закључком бр. 351.21-7715/2014 од 25.02.2015. године, одређено спајање предмета насталих захтевом за легализацију, захтевом за измену решења и захтевом поднетим по новодонетим законским прописима, да је утврђено да је захтев тужиле благовремен и да је одлучено да се спроведе јединствен поступак и донесе једна одлука. Тужила сматра да би одлучивањем по захтеву 351.21-694/2012 по закону који је важио у време подношења захтева 2003. године, а узимајући у обзир одлуку Уставног суда, захтев поднет 2014. године постао беспредметан, при чему је доношењем одлуке применом новог, а не ранијег закона, одлучено на штету тужиле. Надаље, тужила указује да је уз захтев за легализацију доставила уговор о купопродаји објекта чија се легализација тражи од 18.04.1984. године, уговор о закупу земљишта закључен између њеног правног претходника Д.Д. и општине ..., неколико решења о одобрењу за изградњу привременог карактера и решења о дозволи за употребу предметног објекта, такође привременог карактера као и тужбу П 9994/11 и 3029/13 (нова ознака П 739/14). Сматра да се у смислу члана 21. став 3. тачка 1. Закона о легализацији објеката, судска пресуда не може прибавити у роковима прописаним за подношење захтева за легализацију који износи 90 дана, те да је стога погрешан став управних органа да је подносилац захтева за легализацију дужан да уз захтев поднесе правноснажну судску одлуку којом је утврђено право својине на земљишту, с обзиром да се у тако кратком року не може донети пресуда по било каквој парници. Истиче да су у конкретном случају у време подношења захтева за легализацију 2003. године, парцеле ... и ... биле у државној својини, да се њихови ранији корисници Ђ.Ђ. и Е.Е. и Ж.Ж. ничим нису успротивили захтеву за легализацију, већ да су се овоме успротивили њихови наследници В.В. и Г.Г., које су право коришћења уписале у катастар 2009. године, након доношења допунског решења о наслеђивању у оставинском поступку односно 6 година после захтева за легализацију. С обзиром да је за наведену чињеницу сазнала након подношења тужбе коју су против ње поднеле В.В. и Г.Г. ради рушења њеног објекта, која парница је прекинута до правноснажног окончања поступка П 9994/11, која се води по тужби тужиле ради стицања права на земљишту по основу одражаја. Сходно наведеном, указује да је против заинтересованих лица тужбу могла да поднесе тек након сазнања за њихово противљење и својство, те је неоснован став првостепеног органа да је морала да поднесе правноснажну пресуду уз сам захтев за легализацију и да нису решени имовинско правни односи од стране тужиле, при чему указује и да су се на парцелама мењали својинско правни односи. Указујући да је од подношења захтева 2003. године, више пута мењан закон који регулише материју легализације, да

имајући у виду инертност органа надлежног за легализацију, органа надлежних за регулисање имовинско правних односа и судова, сматра да тужилца не може да сноси последице, јер није решила имовинско правне односе до подношења захтева за легализацију број 351.21-7715/2014. Даље, указује да су у листовима непокретности на којима се воде предметне катастарске парцеле на којима се налази објекат тужилце, као имаоци права својине и права коришћења уписана лица обухваћена њеним тужбама, због чега сматра да је погрешно закључивање туженог да су према подацима РГЗ уписани као власници и корисници истих друга физичка и правна лица. Посебно указује на неизвесност имовинско-правних односа на парцелама на којима је као земљишно-књижни власник Б.Б., овде заинтересовано лице, јер је у поступку поништаја решења о изузимању парцеле ... дозвољено понављање поступка, па се поставља питање његове легитимације. Посебно указује да је 2009. године, Општини Савски венац поднела захтев за доношење решења о утврђивању земљишта за редовну употребу стамбено пословног објекта и формирање грађевинске парцеле подигнутог на основу решења општине Савски венац од 17.05.1994. године, о коме до данас није донета одлука. Сматра да су повређена њена уставна права и да је погрешна оцена из побијаног решења да није од утицаја чињеница према којој у једном поступку по захтеву за легализацију тужба ради утврђења својине на земљишту испод објекта и утврђивању земљишта за редовну употребу представља претходно питање, док у другом односно у случају тужилце таква тужба не представља претходно питање. Са изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу оспорио све наводе тужбе и захтев тужбе и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Б.Б. у одговору на тужбу достављеном преко пуномоћника дана 27.10.2015. године, оспорио је све наводе тужбе и захтев тужбе. Датим одговором указује да су нерешени имовинско правни односи на земљишту за тужилцу, као подносиоца захтева за легализацију, питање које се појавило пре подношења првог захтева за легализацију од 04.11.2003. године, та да је по томе захтеву правноснажно и окончан поступак, јер су одлуку донели и Управни суд и Врховни касациони суд. Сходно наведеном, сматра да је по захтеву тужилце за легализацију истог објекта већ једном правноснажно пресуђено. Стога истиче приговор пресуђене правне ствари, јер се по истом захтеву не може два пута водити спор, те сматра да применом одредаба Закона о парничном поступку у смислу члана 74. Закона о управним споровима, има места одбацивању тужбе тужилце. У односу на наводе тужбе којима се указује да је поднет захтев за одређивање земљишта под објектом и земљишта за редовну употребу објекта, сматра да исти није могао ни бити позитивно решен у корист тужилце, јер су се и заинтересовано лице Б.Б. и његови претходници, као корисници катастарске парцеле ... раније 692/2 противили легализацији објекта тужилце, а исто право тужилца није могла остварити ни на терет уписаног сукорисника Градске општине Савски венац, јер је Градска општина Савски венац својим уделом на катастарској парцели располагала 1965. године у корист З.З.. Сматра да у односу на парнични поступак и покренуту тужбу ради утврђивања права коришћења по основу одражаја нису испуњени услови, будући да савесности тужилце нема, ако се има у виду стално противљење заинтересованог лица и његових правних

претходника изградњи објекта, као и да су нетачни наводи тужиље да се заинтересовано лице и његови претходници нису противили изградњи објекта који је предмет легализације. Указује да су неосновани наводи тужиље да је првостепени и тужени орган требало да цени постојање услова за легализацију њеног објекта према прописима који су важили приликом подношења захтева за легализацију односно применом Закона о планирању и изградњи, а не Закона о легализацији објеката, имајући у виду да су тада важеће одредбе Закона о планирању и изградњи које се односе на легализацију стављене ван снаге Одлуком Уставног суда од 06.12.2012. године. Код наведеног и одредбе члана 39. Закона о легализацији објеката, сматра да првостепени орган није ни могао применити Закон о планирању и изградњи, не само због одлуке Уставног суда, већ и јер је по свим захтевима за легализацију које је поднела тужиља, био дужан да примени одредбе Закона о легализацији објеката. Сматра да се тужбом неосновано оспорава одлука првостепеног органа о спајању поступака по захтеву истог подносиоца за исти објекат, јер је та одлука донета сагласно начелу економичности и јер би у противном било погодовано циљу тужиље да се више пута одлучује по њеним захтевима за легализацију истог објекта, што се чини и у поступку по тужби тужиље, с обзиром да је већ једном Управни суд донео одлуку која има за предмет легализацију истог објекта и то у спору пуне јурисдикције. Указује и на неоснованост навода тужбе да је у поступку који се водио пред Одељењем за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Савски венац ради поништаја решења о изузимању из поседа правним претходницима Б.Б., дозвољено понављање поступка, јер је по његовој жалби од стране другостепеног органа поништен закључак о понављању поступка, па је сходно томе правноснажно решење којим се поништава решење о изузимању и даље правноснажно. Из наведених разлога предлаже суду да тужбу тужиље одбаци као недозвољену, јер је по истом захтеву већ једном пресуђено или ако нађе да нема места одбацивању тужбе, исту одбије као неосновану и обавезе тужиљу да заинтересованом лицу надокнади трошкове овог управног спора.

Заинтересована лица В.В. и Г.Г. су преко пуномоћника доставиле суду одговор на тужбу којим се оспорава тужба и тужбени захтев у целости. У датом одговору ова заинтересована лица указују да су неосновани наводи тужбе да је првостепени орган чекао доношење прописа који су неповољнији, јер првостепени орган није могао да поступа по захтеву тужиље по одредбама Закона о планирању и изградњи, које су одлуком Уставног суда проглашене неуставним, те да је тек доношењем Закона о легализацији створен услов за решавање по захтеву тужиље од стране првостепеног органа. Сматра да спајањем поступака по захтевима поднетим од стране тужиље није повређен закон на њену штету, имајући у виду да је првостепени орган тиме само убрзао поступак решавања по свим њеним захтевима поштујући законске прописе. Посебно указује да је тужиља имала право жалбе на закључак којим су спојени предмети, па да се неосновано тужбом побија исти, посебно јер је управни спор покренут против другостепеног решења, и да у њему нема места расправљању о одлукама првостепених органа. Сматра да је оспорено решење донето на основу правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног прописа, када је управни орган увидом у списе утврдио да је првостепени орган тражио од тужиље да достави документацију која представља правни континуитет од укњижених корисника (сада власника до тужиље као подносиоца захтева), што тужиља није

учинила. Истиче да се тужила у тужби неосновано позива на уговоре о закупу који, по њеном мишљењу, представљају доказ о решеним имовинско-правним односима на земљишту, јер су заинтересована лица у моменту доношења првостепеног решења била уписана као носиоци права коришћења на кп. бр. ... КО ..., а касније су уписала право својине на предметној парцели са 1/2 идеалог удела, свака, да тужила нема уговор ни са једним од лица која су носиоци права коришћења нити било који доказ о решеним имовинско правним односима на земљишту, односно нема правни основ за земљиште. Указује и да су заинтересована лица, В.В. и Г.Г., уложиле приговор на захтев за легализацију онда када су сазнале за тај захтев, те да је правилно тужени констатовао да је у првостепеном поступку несумњиво утврђено да тужила нема правни основ за земљиште односно нема имовинско-правни основ за легализацију услед противљења садашњих власника. Такође, сматрају да је код чињенице да је Б.Б. уписан као носилац права својине у тренутку доношења побједног решења небитно каква ће судбина тог уписа касније бити, јер то није предмет овога спора. Налазе да то што је тужила поднела захтев за редовну употребу објекта, не може бити од утицаја на одлучивање, имајући у виду да су на предметним катастарским парцелама на којима се спорни објекат налази уписана трећа лица, као корисници и као власници, да са овим лицима тужила нема закључен уговор о регулисању међусобних права и обавеза у вези са коришћењем земљишта и евентуалном изградњом, већ се на предметном земљишту налази бесправно, што је и кључна чињеница за одбијање захтева тужиле. Предлажу да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 01.11.2017. године, у присуству пуномоћника туженог, заинтересованог лица Б.Б. и пуномоћника заинтересованог лица те пуномоћника заинтересованих лица В.В. и Г.Г., а у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиле.

У речи на усменој расправи пуномоћник туженог оспорио је све наводе тужбе и захтев тужбе из разлога датих у писменом одговору као и из разлога наведених у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану, а тужилу обавезе да туженом надокнади трошкове управног спора и то за приступ на усмену јавну расправу у износу од 37.500,00 динара и за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара, према важећој Адвокатској тарифи.

Пуномоћник заинтересованог лица Б.Б. у речи на усменој расправи, са којом се ово заинтересовано лице у свему сагласило, оспорио је све наводе тужбе и захтев тужбе, као неосноване. Остајући у свему при наводима из писменог одговора на тужбу, остао је и при предлогу да суд тужбу одбаци, с обзиром на приговор пресуђене ствари односно да суд тужбу одбије, уколико нађе да нису испуњени услови за одбачај тужбе. Трошкове управног спора је тражио и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за присуствовање усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара, све на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката, по Адвокатској тарифи.

Пуномоћник заинтересованих лица В.В. и Г.Г., у речи на усменој расправи предложио је да суд тужбу одбије као неосновану, са разлога наведених у писменом одговору на тужбу. Трошкове управног спора је тражио и то за заступање преко пуномоћника адвоката према важећим Адвокатској тарифи и то за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара и заступање на усменој јавној расправи износ од 37.500,00 динара.

Након одржане усмене јавне расправе Управни суд је, испитујући оспорени управни акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима, у смислу члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, а након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и речи странака на усменој јавној расправи, те списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Управни суд је оценио да је неоснован приговор заинтересованог лица Б.Б., да тужбу треба одбацити јер се ради о пресуђеној ствари. Ово из разлога што суд у управном спору цени законитост коначног управног акта, у конкретном случају то је решење Градског већа града Београда, број: 351-453/15-ГВ од 16.06.2015. године, док је предмет управног спора окончаног пресудом Управног суда 17 У. 33/12 од 02.10.2012. године, решење Градског већа града Београда, број: 351-1751/11-ГВ од 08.12.2011. године, те не постоји идентитет предмета спора, који у управном спору подразумева идентитет странака и управног акта, чија се законитост цени у управном спору.

Из списа предмета произлази да је тужилца поднела захтев за легализацију предметног објекта у улици ... бр. ... у ..., дана 04.11.2003. године, под бројем 351-1604/03. Поступак покренут и вођен по наведеном захтеву правноснажно је окончан решењем Секретаријата за послове легализације објеката, Градске управе града Београда - Сектора за подручје општине Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара, XXXI -10 број 351.21-111361/10 од 20.07.2011. године, којим је захтев тужилце одбијен као неоснован, са разлога што није доставила доказ да су решени имовинско-правни односи на земљишту на коме се налази објекат чију легализацију тражи, а све у смислу члана на основу чл. 188., 189. и 193. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС", бр. 72/09...24/11). Надаље, из списа произлази да је тужилца, након одлуке Уставог суда од 06.12.2012. године, којом су одредбе члана 185-200. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС", бр. 72/09...24/11), оглашене неуставним, на основу члана 61. Закона о Уставном суду, поднела захтев за измену решења донетог применом наведених законских одредаба о њеном захтеву, XXXI -10-351.21-694/2012, а затим и захтев за легализацију истог објекта XXXI -10-351.21-7715/2014.године. Даље, из списа произлази, а тужилца не спори, да је првостепени орган по наведеним захтевима донео закључак XXXI -10 број 351.21-7715/2014 од 25.02.2015. године, којим је одредио спајање поступака по наведеним захтевима тужилце, с тим да ће се о свим захтевима тужилце спровести јединствен поступак и донети једна одлука, који закључак је коначан у управном поступку, јер странке којима је достављен са уредно датом поуком о праву на жалбу у року од 15 дана од дана достављања, против истог нису изјављивале жалбу. Поступајући по тако одређеном предмету поступка, првостепени орган је ожалбеним решењем од 06.03.2015. године, одбио захтев тужилце за накнадно издавање грађевинске и употребне дозволе за изведене радове на изградњи пословно-

стамбеног објекта спратности П+1+Пк површине 455,37м² у улици ... бр. ... у ..., на парцелама ..., ... и ... КО ..., као неоснован. Према датим разлозима овако је одлучено јер је према подацима катастра непокретности утврђено да су на кат. парцели ... КО ... уписане В.В. и Г.Г.; на кат. парцели ..., Општина ..., а на кат. парцели ... Град Београд и Б.Б., са тачно означеним уделима, те да тужила није уписана као ималац права коришћења на означеним катастарским парцелама, на којима је изграђен објект који је предмет легализације. Како тужила ни у остављеном року по налогу првостепеног органа, није доставила доказ о решеним имовинско правним односима на наведеним катастарским парцелама, а будући да, по оцени првостепеног органа, сва достављена документација, не представља правни основ у смислу члана 21. став 3. Закона о легализацији објеката ("Сл. гласник РС", бр. 95/13), то је применом члана 24. ст. 1. и 2. истог закона, одлучено као у диспозитиву ожалбеног решења.

Против наведеног решења од 06.03.2015. године, тужила је изјавила жалбу, која је одбијена оспореним решењем туженог. Према образложењу оспореног решења, овако је одлучено јер је тужени закључио да су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђене све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења те да је ожалбено решење на закону засновано, а са разлога које је првостепени орган навео у образложењу, које разлоге у потпуности прихвата и тужени орган. Ово из разлога што се, и по налажењу туженог, из списка види да је предмет захтева за легализацију објект који тужила користи као привремени пословни објект угоститељске делатности који се налази на катастарским парцелама на којима су имаоци права својине В.В., Г.Г. и Б.Б., те корисници општина Савски венац и град Београд, све према означеним уделима који су утврђени на основу извода из катастра непокретности, при чему се у списима налази низ приговора на легализацију предметног објекта, које су поднели имаоци права на наведеним катастарским парцелама. Стога, позивајући се на одредбе члана 21. став 3. и 24. став 1. и 2. Закона о легализацији објеката, члан 15. став 1. и 4. Закона о основама својинско правних односа као и члан 134. став 1. Закона о општем управном поступку, тужени орган закључује да је код чињенице да је у поступку несумњиво утврђено да тужила нема имовинско-правни основ за легализацију предметног објекта, правилно одбијен њен захтев за легализацију, а да наводи истакнути у жалби који се тичу тужбе за утврђивање права својине на означеним катастарским парцелама, нису од утицаја на доношење другачије одлуке о овом поступку, јер исто није претходно питање у овој управној ствари нити је доказ о имовинско-правном основу за легализацију, будући да су према подацима Републичког геодетског завода за катастарске парцеле на којима се налази објект који је предмет легализације, као власници и корисници истих уписана друга физичка и правна лица, а тужила није решила имовинско-правне односе на предметним парцелама пре подношења захтева за легализацију, што је и став поводом исте правне ситуације тужиле из пресуде Управног суда 17 У 33/12 од 02.10.2012. године и Врховног касационог суда Узп 577/12 од 15.03.2013. године, а имаоци права власништва на наведеним катастарским парцелама неспорно се и противе предметној легализацији. У односу на наводе жалбе да се у другим управним предметима о истој управној ствари доносе дијаметрално супротне одлуке, тужени наводи да их није разматрао, јер нису предмет овог, већ другог управног поступка, као и да ожалбеном одлуком нису повређена уставна права тужиле, на чију повреду указује жалбом.

Одредбом члана 21. став 3. Закона о легализацији објеката (“Службени гласник РС”, бр. 95/13) прописано је да се доказ о решеним имовинско-правним односима сматра: 1) за објекат изграђен на земљишту у својини другог лица, правноснажна судска пресуда којом је утврђено право својине на земљишту, који је власник прибавио у складу са прописима о својинско правним односима; 2) за објекат изграђен на грађевинском земљишту - уговор о преносу права коришћења, односно куповини земљишта који је закључен до 13. маја 2003. године и оверен од стране надлежног суда између тадашњег корисника и подносиоца захтева; 3) уговор о куповини објекта или објекта у изградњи оверен од стране надлежног суда, између власника, односно корисника и подносиоца захтева; 4) уговор о суинвестирању и изградњи објекта оверен од стране надлежног суда, између власника, односно корисника и подносиоца захтева; 5) правноснажно решење о наслеђивању; 6) правноснажно решење о статусној промени привредног друштва из кога се на неспоран начин може утврдити правни континуитет подносиоца захтева.

Одредбом члана 24. став 2. Закона о легализацији објеката прописано је да ако надлежни орган утврди да не постоји могућност легализације, решењем ће одбити захтев.

Одредбом члана 39. Закона о легализацији објеката прописано је да поступци за легализацију започети до дана ступања на снагу овог закона по захтевима који су поднети до 11.марта 2010. године, а који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона.

Оцењујући законитост оспореног решења на основу изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреда правила поступка које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари и применом релеватног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер је и по оцени суда, основано закључивање туженог да је ожалбено решење којим је одбијен захтев тужиле за легализацију предметног објекта применом одредаба члана 21. став 3. у вези члана 24. став 2. Закона о легализацији објеката, правилно и на закону засновано и да тим решењем није повређен закон на штету тужиле. Ово јер и по оцени суда из доказа у достављеним списима произлази да је у конкретном случају предмет легализације објекат привременог карактера који је изграђен на грађевинском земљишту на коме су власници односно корисници друга физичка односно правна лица, а не тужилца, те да тужилца до окончања поступка пред првостепеним органом, али ни до окончања поступка у овом управном спору, није доставила доказ који доводи у сумњу правилност утврђене чињенице да тужилца нема доказ о решеним имовинско-правним односима на земљишту у својини другог лица, односно на грађевинском земљишту на коме друго лице има право коришћења, а на коме земљишту се налази објекат чију легализацију тражи. Код изнетог суд налази да су неосновани наводи тужбе, који су истицани и у жалби, које је тужени правилно оценио у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које као правилне прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе

тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени као што је у конкретном случају.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужила указује на захтев за измену решења у вези са одлуком Уставног суда, којом су оглашене неуставним одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи, па налази да ови наводи нису основани. Наиме, из списка се види, а што и тужила наводи у тужби, да је првостепени орган закључком бр. 351.21-7715/2014 од 25.02.2015. године, одредио спајање предмета по захтевима тужиле за легализацију, те како из списка не произлази нити тужила указује да је против овог закључка користила право на жалбу нити право на управни спор, исти је коначан и правноснажан у управном поступку, те не може бити предмет преиспитивања по тужби у овом управном спору. Осим тога, Одлуком Уставног суда објављеном у Службеном гласнику РС, бр. 50/13 од 07.06.2013. године, даном објављивања одлуке у Службеном гласнику Републике Србије односно 07.06.2013. године, престале су да важе одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 81/09 – исправка, 64/10 – УС и 24/11), јер нису у сагласности са Уставом, а према члану 60. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр. 109/07...18/13), закони и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним Међународним уговорима или законом, не могу примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тога дана нису правноснажно решени. Како су наведене одредбе Закона о планирању и изградњи, које су оглашене неуставним даном објављивања одлуке Уставног суда, престале да важе, а према прелазним и завршним одредбама, у члану 39. Закона о легализацији објеката, прописано је да поступци за легализацију започети до дана ступања на снагу овог закона по захтевима који су поднети до 11.03.2010. године, који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона, окончавају се по одредбама овога закона. Имајући у виду наведено, Управни суд налази да је правилно тужени оценио да је ожалбено решење донето правилном применом материјалног закона, када је о захтеву тужиле за накнадно издавање дозволе за објекат који је предмет легализације, одлучио применом одредаба Закона о легализацији објеката.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужила указује да је у време подношења првог захтева за легализацију предметне две парцеле ... и ... биле у државном својини, те да се њихови ранији корисници Ђ.Ђ. и Е.Е. и Ж.Ж. нису успротивили захтеву за легализацију, па налази да ови наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово из разлога што из списка произлази да тужила у време подношења ранијег, као ни захтева за легализацију из 2014. године, није имала право коришћења као сукорисник наведених парцела, у ком случају би се у поступку усаглашавања бесправне градње чињеница да се сукорисници нису противили сматрала злоупотребом права које не ужива правну заштиту. Такође, суд налази да је тужени правилно нашао да су неосновани наводи жалбе, које тужила понавља у тужби, да судски спор који води ради утврђивања права својине на основу одражаја треба сматрати претходним питањем у одлучивању по поднетом захтеву за легализацију и решавању имовинско правних односа, јер и по оцени суда, из чињенице да тужила води парницу којом тражи утврђивање права својине на основу одражаја,

произлази правилност закључка управних органа да тужилца нема решене имовинско правне односе на земљишту на коме се налази објекат чија се легализација тражи.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује на различито поступање управних органа у погледу прекида поступка до окончања статуса привременог објекта, па налази да се овим наводима не доводи у сумњу правилност закључка туженог да се не ради о управој ствари која је предмет овог поступка, будући да и из прилога достављених уз тужбу произлази да се не ради о истој управној ствари у којој постоји идентитет странака и предмета спора, већ се ради о решавању у управној ствари враћања изузетог земљишта.

Налазећи да код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилце, Управни суд је након закључење усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима применом члана 40. став 2. и члана 41. Закона о управним споровима одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153. Закона о парничном поступку који се у управном спору сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужилце у овом управном спору па је захтев за накнаду трошкова управног спора одбијен.

Одлуку о трошковима управног спора као у ставу III диспозитива пресуде, суд је донео на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку па је заинтересованом лицу за заступање преко пуномоћника адвоката признао трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара за заступање на усменој јавној расправи, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, док трошкови на име састава одговора на тужбу у траженом износу од 16.500,00 динара нису признати, будући да се из списка види да овај поднесак није састављало лице које има право на накнаду трошкова за заступање по Адвокатској тарифи.

Одлуку о трошковима управног спора као у ставу IV диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је заинтересованом лицу за заступање преко пуномоћника адвоката признао трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав одговора на тужбу те износ од 18.000,00 динара за заступање на усменој јавној расправи сагласно тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлуку о трошковима управног спора као у ставу V диспозитива пресуде, суд је донео на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је заинтересованом лицу за заступање преко пуномоћника адвоката признао трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав одговора на тужбу, те износ од 27.000,00 динара за заступање на усменој јавној расправи два лица, укупно 43.500,00 динара, сагласно

Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, док трошкови до таженог износа од 73.500,00 динара нису признати, јер нису опредељени сагласно наведеној адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.11.2017. године, 15 У. 11619/15

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ